

Arrest

nr. 61 763 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LUPPENS, die *loco* advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaten E. MATTERENE EN N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Indische nationaliteit, komt België binnen op ongekende datum.

Op 29 april 2005 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 10 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juni 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 27 juli 2005 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 193 115 van 8 mei 2009.

Op 4 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 17 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 27 oktober 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2010 werd ingediend door:

O., R.(...)(R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

Nationaliteit: India

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene haalt de instructies aan van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene haalt de criteria voor regularisatie aan op basis van punt 2.8A of 2.8B van de instructies dd. 19.07.2009. Hij voldoet echter niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 27.10.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene in deze aanvraag om machtiging tot verblijf verklaart dat hij sinds 2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, het centrum van zijn belangen zou opgebouwd hebben in België, Nederlands leerde en spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De verwijzing naar de wet van 22.12.1999 kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar deze wet een enige en unieke operatie was. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10/12/1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De advocaat van betrokkene verwijst naar andere dossiers waar in gelijkaardige omstandigheden een positieve beslissing werd genomen. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.04.2005, werd afgesloten op 28.06.2005 met de bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 01.07.2005. Op 10.05.2005 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem rechtstreeks ter kennis gegeven op diezelfde dag. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel. De duur van de procedure - zijnde ongeveer 2 maanden - was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden."

Op 17 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker het volgende aan.

"1. schending van artikel 9bis §1 Vreemdelingenwet

Aangezien het verzoekschrift van betrokkene onontvankelijk werd verklaard om volgende reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat verwerende partij vervolgens 'overspringt' naar een volgende redenering en vanaf dan verwijst naar de ontvankelijkheidsvoorwaarden die de instructie van 19.07.2009 stelt en zodoende besluit dat het verzoekschrift onontvankelijk dient te worden verklaard daar dit werd ingediend op 27.10.2010 en niet tussen 15.09 en 15.12.2009.

Dat verwerende partij echter de voorwaarden van artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet had moeten nagaan, hetgeen ze niet zorgvuldig heeft gedaan;

Dat verwerende partij alzo artikel 9bis §1 Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Aangezien de Vreemdelingenwet een uitzondering voorziet op het feit dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

Dat de vreemdeling die zich in buitengewone omstandigheden bevindt deze machtiging kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Conform de omzendbrief dd. 15 december 1998, kunnen naast de specifieke medische situatie ook nog andere buitengewone omstandigheden worden aangehaald, welke in logisch verband staan met de onmogelijkheid of onhaalbaarheid van een tijdelijk verblijf in het land van herkomst.

Dat in deze gevallen de vreemdeling moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat uit het administratief dossier blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk en onverantwoord is deze aanvraag in zijn land van herkomst te doen gelet op zijn precaire financiële situatie.

Bovendien impliceert de interpretatie die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken aan de begrippen 'verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland' moet gegeven worden respectievelijk een 'stabiele plaats in het land van oorsprong die niet de woonplaats van de vreemdeling in het betrokken land is' en een 'voorafgaande verplaatsing van het land van oorsprong naar een derde land, waar de vreemdeling op niet-precaire wijze verblijft, m.a.w. op een legale wijze voor een periode van meer dan drie maand'. Dergelijke verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post voorgelegd te worden.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er bovendien een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Verzoeker meent dan ook dat hij wegens de vermelde buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag in de mogelijkheid verkeert om zijn aanvraag conform art. 9bis §1 Vr. W. in te dienen.

Dat verwerende partij alzo artikel 9bis §1 Vreemdelingenwet heeft geschonden, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

en

"2. schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991

Aangezien verzoeker niet weet waarom zijn verzoekschrift onontvankelijk werd verklaard vermits er enkel wordt gesteld:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering, voorgeschreven door de Wet Motivering Bestuurshandelingen, de verplichting inhoudt om op een afdoende wijze in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen;

Dat deze motivering bovendien pertinent, draagkrachtig en afdoende dient te zijn;

Aangezien de Vreemdelingenwet niet bepaalt wat onder 'buitengewone omstandigheden' dient te worden verstaan, is dit een beoordeling van geval tot geval.

Dat de motivering betekent dat de precieze en concrete feitelijke overwegingen worden aangeduid waarom, in het licht van de aangehaalde wetsbepalingen de beslissing werd genomen (R.v.St. nr. 48.454, 5 juli 1994);

Zie eveneens RvS 11 juli 1996, nr. 60.962: de 'buitengewone' omstandigheden in de zin van art. 9, derde lid Vreemdelingenwet zijn 'uitzonderlijke' omstandigheden. Het is het 'uitzonderlijke' karakter van de omstandigheden die door de vreemdeling worden ingeroepen ter rechtvaardiging van de indiening van zijn aanvraag tot verlenging van zijn verblijf in België, en niet in het buitenland, dat moet worden beoordeeld door de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft. Stellen

dat de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden ter ondersteuning van het indienen in België van een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf niet buitengewoon zijn, is op zich geen voldoende motivatie.

Aangezien de beslissing van verwerende partij:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland geen enkele overweging vermeldt, zelfs niet verwijst naar het desbetreffende artikel en alzo de materiële en formele motiveringsverplichting geschonden is.

Dat de beslissing van verwerende partij om deze reden dient vernietigd te worden.”

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende verzoekers eerste middel dat de bestreden beslissing deze is van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Verwerende partij merkt op dat verzoeker heeft aangegeven geregulariseerd te willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt hierop gerepliceerd dat verzoekers aanvraag niet ontvankelijk is in de mate waarin om de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 wordt gevraagd. Verzoekers aanvraag werd immers ingediend op 27 oktober 2010 en niet in de periode 15 september 2009 tot 15 december 2009, zodat wordt geconcludeerd dat verzoeker niet kan worden geregulariseerd door toepassing te maken van artikel 2.8A en 2.8B van voormelde instructie. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker niets inbrengt tegen dit aspect van de bestreden beslissing, waardoor dit gegeven alvast niet ter discussie staat. Daarnaast duidt verwerende partij erop dat verzoekers aanvraag werd getoetst aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat werd nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Verwerende partij wijst erop dat hieromtrent in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd betreffende de door verzoeker ingeroepen elementen, met name verzoekers verwijzing naar de wet van 22 december 1999, het feit dat hij nooit een inbreuk heeft gemaakt op de openbare orde, de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het verdrag tegen foltering, verzoekers verwijzing naar gelijkaardige dossiers en zijn asielpcedure en geeft aan dat verzoeker deze motieven niet betwist. Verwerende partij haalt hierbij tevens rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarbij wordt gesteld dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij in een financieel precaire situatie verkeert en dat dit een buitengewone omstandigheid is, laat verwerende partij gelden dat louter financiële motieven geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Bovendien merkt verwerende partij op dat verzoeker dit element slechts voor het eerst in het voorliggende verzoekschrift heeft opgeworpen en niet in zijn aanvraag zelf, waardoor dit element niet werd beantwoord of beoordeeld in de bestreden beslissing. Verwerende partij besluit dat alle elementen die door verzoeker werden aangebracht, beantwoord werden en dat werd getoetst aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt volgens verwerende partij bijgevolg niet aannemelijk dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Verwerende partij acht het eerste middel van verzoeker niet gegrond.

Betreffende verzoekers tweede middel verwijst verwerende partij naar de behandeling van het eerste middel en herhaalt dat in de bestreden beslissing wordt geantwoord op alle elementen die door verzoeker werden aangebracht in zijn aanvraag en dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Verwerende partij stelt dat terecht werd geoordeeld dat verzoeker niet kan worden geregulariseerd op basis van de instructie van 19 juli 2009 vermits zijn aanvraag laattijdig gebeurde. Verwerende partij stelt vast dat dit gegeven niet wordt betwist door verzoeker. De bewering van verzoeker dat de bestreden beslissing geen concrete feiten en overwegingen vermeldt, mist volgens verwerende partij feitelijke grondslag omdat verzoeker niet duidelijk maakt waarom er sprake is van een slechts gemotiveerde motivering vermits alle elementen door verzoeker ingeroepen werden beantwoord. Verzoeker toont het tegendeel ook niet aan, zodat verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite. Bovendien wijst verwerende partij erop dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing schijnt te kennen daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de formele motiveringsverplichting is verwerende partij van mening dat de bestreden beslissing op afdoende wijze formeel werd gemotiveerd. In de mate dat verzoeker van oordeel is dat de materiële motiveringsverplichting met voeten werd getreden, laat

verwerende partij gelden dat de Raad zijn oordeel niet in de plaats kan stellen van dat van de administratieve overheid. Verwerende partij herhaalt dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in rechte als in feite en stelt dat verzoekers beweringen hieraan geen afbreuk kunnen doen. Verwerende partij acht het tweede middel ongegrond.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker dwaalt dus waar hij opwerpt dat de bestreden beslissing geen enkele motivering of precieze en concrete feitelijke overwegingen vermeldt, zodat hij niet weet waarom de bestreden beslissing werd genomen. In zoverre verzoeker meent dat het louter aangeven dat de aangevoerde omstandigheden niet buitengewoon zijn, op zich geen voldoende motivatie uitmaakt en verzoeker hierin een gebrek in de formele motiveringsverplichting ontwaart, dient opgemerkt te worden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4. Verzoeker is van mening dat uit het administratief dossier blijkt dat het voor hem onmogelijk en onverantwoord is zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst te doen gelet op zijn precaire financiële situatie. Voorts doet hij gelden dat er, gelet op rechtspraak van de Raad van State, een belangenafweging dient te gebeuren tussen het doel en de gevolgen van administratieve beslissingen. Verzoeker voelt zich verder gegriefd door de verwijzing in de bestreden beslissing naar de instructie van 19 juli 2009 en de ontvankelijkheidsvoorwaarden daarin, waarbij zijn aanvraag onontvankelijk wordt verklaard daar ze werd ingediend op 27 oktober 2010 en niet in de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009 en besluit dat de verwerende partij de voorwaarden van artikel 9*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet had dienen na te gaan, hetgeen ze op onzorgvuldige wijze heeft gedaan, zodat dit wetsartikel geschonden is.

2.1.5. Uit de voorgaande uiteenzetting blijkt dat verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. In die zin houdt deze uitzonderingsmogelijkheid dus al de belangenafweging waarnaar verzoeker verwijst, in zich en behoeft deze geen extra motivering.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.1.7. *In casu* werd verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz... (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.1.8. Verzoeker toont niet aan dat, laat staan welke elementen die hij in zijn aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van zijn aanvraag. Het louter poneren dat hij wel degelijk dergelijke omstandigheden heeft aangevoerd, volstaat op zich niet om de motivering ter zake in de bestreden beslissing als niet deugdelijk te kunnen beschouwen. In zijn verzoekschrift wijst hij op zijn precaire financiële situatie, doch uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit gegeven op een gemotiveerde wijze heeft te kennen

gegeven in zijn aanvraag. Deze op 27 oktober 2010 ingediende aanvraag luidde, onder het kopje "Omtrent de ontvankelijkheid : de uitzonderlijke omstandigheden" als volgt :

"Allereerst kan verzoeker de aanvraag niet richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schendig zou zijn van artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering.

Indien verzoeker voor een formaliteit zou dienen terug te keren, zou dit tevens een schending betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Ten tweede heeft verzoeker reeds onafgebroken verbleven in ons land sedert 2003. Terecht kan men spreken van een onredelijke duur.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs - krachtens de woorden van de auditeur - "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001, 219).

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden als een "verworven termijn", die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cf. Regularisatiewet 22/12/1999, art. 2,1°; J. KEULEN, Operatie Regularisatie, VUB, 2003-04, p. 106 + bijlagen).

Ten derde is het onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen gelet op de feitelijke antecedenten.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoeker zeker een combinatie van al deze elementen is.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Dat naar andere dossiers dient verwezen waar in gelijkaardige omstandigheden een positieve beslissing werd afgeleverd.

Dat de elementaire rechtsprincipes van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid vereisen dat een vaste lijn wordt gehanteerd bij het nemen van beslissingen in gelijkaardige dossiers.

Ten vierde wordt uitdrukkelijk verwezen naar de nieuwe instructies inzake regularisatie, de zgn. Omzendbrief Wathelet.

Dat verzoeker integraal voldoet aan de hypothese voorzien onder 2.8.A : langdurig verblijf en duurzame lokale verankering.

Dat hij tevens voldoet aan hypothese 2.8.B, aangezien hij ingeval van regularisatie reeds onmiddellijk kan worden tewerkgesteld, fulltime en met een arbeidsovereenkomst van minstens een jaar.

Dat voor het overige geen contra-indicaties kunnen worden weerhouden. Dat verzoeker een blanco strafregister heeft.

Verzoeker heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.”

De Raad stelt vast dat, behoudens zijn verwijzing naar de criteria 2.8.A en 2.8.B. van de vernietigde instructie, verzoeker bijzonder algemeen en vaag blijft en dat hij in zijn huidige verzoekschrift geenszins aantoont dat de verwerende partij artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft miskend door te stellen dat het feit dat verzoeker verklaart dat hij sinds 2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, het centrum van zijn belangen zou opgebouwd hebben in België, Nederlands leerde en spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dat de verwijzing naar de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: Regularisatiewet) niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid daar deze wet een enige en unieke operatie was, dat de criteria in voormelde wet dan ook niet van toepassing zijn op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat wat betreft het feit dat verzoeker nooit een inbreuk heeft begaan tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, dat verzoeker nalaat zijn loutere bewering dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) wordt geschonden, te staven met enig begin van bewijs, noch wordt toegepast op de eigen situatie, zodat de loutere vermelding ervan niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, dat de aanvraag in het land van herkomst kan gebeuren, dat hetzelfde geldt voor het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag), dat verzoeker niet aantoont dat zijn situatie vergelijkbaar is met de dossiers waarnaar zijn advocaat verwijst en waarin een positieve beslissing werd genomen, dat het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten niet *ipso facto* een verblijfsregularisatie voor verzoeker meebrengt, dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt, dat elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel wordt behandeld.

De verwerende partij heeft met andere woorden duidelijk gesteld dat deze gegevens op zich niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en heeft aangegeven van oordeel te zijn dat deze elementen slechts kunnen aangevoerd worden met het oog op het onderbouwen van een aanvraag die overeenkomstig, artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet wordt ingediend. Haar kan voorts niet ten kwade worden geduid dat zij niet heeft gemotiveerd aangaande de in de aanvraag niet aangehaalde precaire financiële toestand. Zij kan immers bij het nemen van haar beslissing slechts rekening houden met de elementen die haar ter kennis werden gebracht.

Gelet op de inhoud van verzoekers aanvraag en gelet op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing, is niet aangetoond dat in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat geen elementen voorlagen die de uitzonderingsmogelijkheid om de aanvraag tot machtiging in België in te dienen zou kunnen verantwoordt. Evenmin is een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op die gronden aangetoond.

2.1.9. In zoverre verzoeker kritiek uit op de verwijzing in de bestreden beslissing naar de instructie van 19 juli 2009 op grond waarvan wordt gesteld dat hij niet voldoet aan de ontvankelijkheidscriteria met betrekking tot de punten 2.8.A en 2.8.B en daaruit afleidt dat artikel 9bis, § 1 niet zorgvuldig werd toegepast, moet worden geoordeeld als volgt :

Zoals dat ook reeds door de partijen werd opgemerkt, werd de voormelde instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde dat de instructie strijdig is met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin

omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen. Verder oordeelde de Raad van State in zijn arrest welke omstandigheden als “typische buitengewone omstandigheden” kunnen worden aangevoerd (zie sub 2.1.7.) en gaf hij aan dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Sub 2.1.8 werd reeds geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat de buitengewone omstandigheden die hij had aangehaald in zijn aanvraag, in de zin zoals omschreven in het arrest van de Raad van State als zijnde omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, op een kennelijk onredelijke wijze en in strijd met artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet zouden zijn beoordeeld. De verwerende partij, door een onderzoek te doen naar de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden en te oordelen dat deze niet aanwezig waren, is op dat vlak niet voorbijgegaan aan artikel 9bis, noch aan het vernietigingsarrest van de Raad van State. Derhalve valt niet in te zien welk belang verzoeker nog zou kunnen hebben bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing in zoverre die, in strijd met het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van de Raad van State, toch overgaat tot het beoordelen van een aantal elementen die de Raad van State zelf kwalificeerde als omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen. In die optiek kunnen de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 in het algemeen en de criteria 2.8.A en 2.8.B en de daarbij horende ontvankelijkheidsvereisten, en de verwijzing naar de elementen aangaande de duurzame lokale verankering in het bijzonder, die in wezen betrekking hebben op de gronden tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op zich als overtollig worden beschouwd, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.1.9. In zoverre de middelen ontvankelijk zijn, kan derhalve worden geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat het determinerend motief kennelijk onredelijk is of getuigt van een niet correcte feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Verzoeker toont met zijn beschouwingen dan ook geenszins aan dat de bestreden beslissing het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt of dat verwerende partij bij de vaststelling dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden aanbracht, het begrip “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend.

Het eerste en tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

2.2.1. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan.

“3. schending rechtszekerheid en gelijkheidsbeginsel

Verzoeker kan ten alle tijden een regularisatieverzoek indienen op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet indien hij meent dat hij aan de voorwaarden voldoet die de Vreemdelingenwet stelt. Verwerende partij verwijst in haar beslissing zowel naar de Vreemdelingenwet als naar de instructie van 19.07.2009 die nog discretionair wordt toegepast door de Staatssecretaris.

Nochtans mag dit geen ongelijkheid creëren, de toepassing van ofwel de Vreemdelingenwet, ofwel van de instructie hierboven vermeld, dient voor elke rechtszoekende op dezelfde wijze te worden verzekerd.

Bovendien bekleedt de Vreemdelingenwet een hoger positie in de normenhiërarchie.

Hoewel de instructie werd vernietigd, wordt ze nog verder toegepast en voegt ze strengere ontvankelijkheidsvoorwaarden toe terwijl in casu de Vreemdelingenwet diende te worden toegepast, gelet op het tijdstip van indienen van het verzoekschrift.

Dit is inzake niet gebeurd, zodat de beslissing dient vernietigd te worden wegens schending van het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker in zijn aanvraag zelf expliciet om de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 heeft gevraagd. Omdat zijn aanvraag in dat verband laattijdig was, werd volgens verwerende partij terecht geoordeeld dat de aanvraag in die context onontvankelijk was. Verwerende partij duidt erop dat verzoekers aanvraag in de bestreden beslissing vervolgens wordt getoetst aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat *in concreto* wordt nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden heeft aangehaald. Verzoeker maakt volgens verwerende partij niet duidelijk waarin de ongelijkheid bestaat in de toepassing van de instructie enerzijds, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet anderzijds. Daarenboven wijst verwerende partij erop dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt dat het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Verwerende partij merkt op dat de opmerking van verzoeker dat de instructie strengere ontvankelijkheidscriteria oplegt dan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet relevant is omdat verzoekers aanvraag niet kon worden beoordeeld op basis van de instructie en dit wegens laattijdigheid van verzoekers aanvraag. Verwerende partij benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als toetssteen werd gebruikt. Bovendien stelt verwerende partij nog dat het niet duidelijk is op welke wijze de ontvankelijkheidsvoorwaarden in de instructie strenger zouden zijn in vergelijking met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij onderstreept dat *in casu* wel degelijk werd gesteld dat de instructie niet kon worden toegepast en dat daarom door verzoeker buitengewone omstandigheden dienden te worden bewezen. Alle aangebrachte feiten en overwegingen van verzoeker werden volgens verwerende partij in die context concreet beoordeeld in de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt dat verzoeker niets aanbrengt waaruit blijkt dat dit op onzorgvuldige wijze is gebeurd. Verwerende partij acht het derde middel van verzoeker ongegrond.

2.2.3. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zeer vaag blijft in zijn uiteenzetting, kan worden volstaan met een verwijzing naar de beoordeling van het eerste en tweede middel. Aangaande het determinerend motief, met name het niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat in de invulling van dat begrip een mogelijke schending van het rechtszekerheids- of gelijkheidsbeginsel zou zijn gelegen, en evenmin een schending van de toepasselijke bepaling van de Vreemdelingenwet. Dat de instructie van 19 juli 2009, hoewel vernietigd, nog steeds wordt toegepast uit zich, zoals reeds gezegd uitsluitend in de motivering die hiervoor reeds overtuigend werd bevonden, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten ervan. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij, door een onderzoek te doen naar de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden en te oordelen dat deze niet aanwezig waren, op dat vlak zou zijn voorbijgegaan aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of het vernietigingsarrest nr. 198 769 van de Raad van State van 9 december 2009. Op grond van het determinerende motief blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende wettelijke bepalingen heeft gehandeld.

Het derde middel kan derhalve niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS